

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEISSINGER, J.T.

Pen pal / J.T. Geissinger ; trad din lb. engleză de Dorina
Tătăran. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-11-7

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Andreea Tudorică

DTP: Alexandra Tolocenco

Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

Pen Pal

Text copyright © 2022 by J.T. Geissinger, Inc.

All rights reserved.

Cover design by Letitia Hasser, RBA Designs

Cover photograph of Soj Mani © Wander Aguiar

Photography

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

Editurii Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

J.T. GEISSINGER

PEN PAL

*Traducere din limba engleză
de Dorina Tătăran*

Librex Publishing
2024

LBRIS

We know
books

I

INFERNUL

„Drumul spre paradis pornește din iad.“

~ *Divina Comedie*

Plouă, în timp ce sicriul soțului meu este coborât în groapă. Plouă tare, ca și cum cerul e pe cale să se rupă în două, așa cum s-a rupt și inima mea. Stau încremenită sub o umbrelă, alături de ceilalți îndoliați, ascultând predica preotului despre înviere și slavă, binecuvântări și suferință, mântuire și dragostea sfântă a lui Dumnezeu. Atât de multe cuvinte, și toate atât de lipsite de sens.

Totul este lipsit de sens. Am un gol cu chipul lui Michael în inima mea și nimic nu mai contează. Probabil că de aceea mă simt atât de amortită. Sunt goală. Durerea m-a fărâmițat în mii de bucăți, împrăștiindu-mi oasele într-un deșert, într-o pustietate unde se vor coace în tăcere, sub un soare nemilos, o mie de ani.

O femeie din spatele meu plânge în liniște, ștergându-și lacrimile cu batista. Sharon? Karen? O colegă de-ale lui Michael, pe care am cunoscut-o la o petrecere din facultate, cu mult în urmă. Una dintre acele îngrozitoare petreceri din vacanță, la care se bea vin ieftin în pahare de plastic și oamenii se învârt de colo-colo făcând conversație ciudată, până când sunt suficient de beți ca să spună ce cred cu adevărat unii despre ceilalți.

La petrecerea aceea, Sharon sau Karen din spatele meu i-a spus lui Michael că e un nemernic. Nu-mi amintesc de ce, dar probabil că de aceea plânge acum. Când cineva moare, începi să îți amintești de toate dățile în care l-ai dezamăgit. Preotul își face semnul crucii. Închide Biblia și face un pas înapoi. Eu merg încet înainte, mă aplec să iau un pumn de țărână dintr-o moviliță, apoi o arunc pe sicriul închis. Pământul umed scoate un sunet urât și gol când aterizează pe capacul cenușiu al sicriului, o bufnitură nepăsătoare a ceea ce înseamnă sfârșitul. Apoi alunecă, lăsând o urmă maro, ca o pată de căcat. Brusc, tremur de furie. Simt gustul cenușiu al amărăciunii în gură.

Ce ritual protest! De ce ne mai deranjăm? Nu e ca și cum morții ne-ar putea vedea cum îi plângem. Ei nu mai sunt.

O rafală bruscă de vânt rece face frunzele să foșnească. Mă întorc și mă îndepărtez prin ploaie, fără să mă uit înapoi când cineva îmi spune numele ca pe un suspin. Am nevoie să fiu singură cu durerea mea. Nu-mi place să-mi plâng de milă când se întâmplă o tragedie. Mai ales atunci când tragedia este a mea.

Când deschid ușa de la intrarea în casă, îmi ia o clipă să îmi dau seama că sunt acasă. Nu-mi amintesc nimic din drumul de la mormânt până aici, deși acest gol în timp nu mă surprinde. De la accident și până acum am fost ca în ceață. E ca și cum creierul meu ar fi acoperit de nori groși.

Am citit undeva că doliul e mai mult decât o emoție. Este și o experiență fizică. Tot felul de substanțe chimice ale stresului sunt eliberate în sânge când o persoană este îndurerată. Oboseală, greață, dureri de cap, amețeli, aversiune față de mâncare, insomnie... Lista efectelor secundare este lungă. Eu le am pe toate.

Îmi scot pantofii și îi las sub măsuța din hol. Îmi arunc haina de lână pe spătarul unui scaun din bucătărie și mă îndrept spre frigider. Deschid ușa și mă uit înăuntru, în timp ce aud cum ploaia bate în geamuri, și încerc să mă conving că mi-e foame. Dar nu mi-e foame. Știu că ar trebui să mănânc, ca să-mi păstrez forțele, dar nu am poftă de nimic. Las ușa să se închidă și mă frec în dreptul tâmpelor care pulsează.

Încă o durere de cap. Este a cincea în săptămâna asta.

Când mă întorc, observ plicul de pe masă, lângă bolul de fructe. Stă abandonat, un dreptunghi alb cu un scris de mână îngrijit și un timbru pe care scrie „IUBIRE” cu litere roșii. Știu sigur că nu era acolo când am plecat. Primul meu gând este că Fiona trebuie să fi adus corespondența. Apoi îmi amintesc că ea face curat în casă luna. Azi e duminică. Așadar, cum a ajuns acolo? Mă îndrept spre masă și iau scrisoarea, în timp ce un tunet zguduie ferestrele. O rafală bruscă de vânt șuieră printre copaci. Sentimentul straniu se intensifică atunci când citesc adresa de retur.

Penitenciarul de stat din Washington.

Mă încrunt, rup marginea plicului și scot o foaie de hârtie albă din interior. O desfac și citesc cu voce tare.

Voi aștepta o veșnicie, dacă va trebui.

Asta e tot. Nu mai e nimic altceva, în afară de o semnătură mângălită mai jos.

Dante.

Întorc pagina, dar pe partea cealaltă nu scrie nimic. Pentru o clipă, mă gândesc că scrisoarea trebuie să îi fie destinată lui Michael. Renunț însă la idee, când îmi dau seama că îmi este adresată. Numele meu e scris chiar acolo, pe plic, cu litere de tipar albastre. Acest Dante, oricine ar fi el, a vrut ca plicul să ajungă la mine.

Dar de ce? Și ce așteaptă de la mine?

Tulburată, împăturesc foaia în trei, o pun înapoi în plicul pe care îl las pe masă. Apoi mă asigur că toate ușile și ferestrele sunt încuiate. Trag draperiile și jaluzelele, să acopăr după-amiaza cenușie și umedă, îmi torn un pahar de vin, apoi mă așez la masa din bucătărie, uitându-mă la plic cu un sentiment ciudat prevestitor.

Un sentiment că se va întâmpla ceva. Și că, orice ar fi, nu e ceva bun.

Dimineață, când mă târăsc din pat, încă mă doare capul, dar sentimentul apăsător de teamă a dispărut. Afară e vânt și cerul e întunecat, dar ploaia s-a oprit. Cel puțin deocamdată. Este umed și înnorat tot anul în Washington, dar luna ianuarie este deosebit de mohorâtă. Încerc să lucrez, dar renunț după numai o oră. Nu mă pot concentra. Tot ce desenez are un aer deprimant. Cartea pentru copii pe care o ilustrez este despre un băiat timid, care se împrietenește cu un iepure care poate vorbi, dar astăzi, iepurele meu arată de parcă ar prefera să ia o supradoză de analgezice decât să mănânce morcovii pe care băiatul încearcă să i-i dea.

Mă ridic de la birou și mă îndrept spre bucătărie. Privirea îmi cade pe scrisoarea de pe masă. Următorul lucru pe care îl observ este apa de pe podea. Se pare că a început să picure apă prin tavan în timpul nopții. Prin două locuri, mai exact. Știam că ar fi trebuit să cumpărăm o casă mai nouă. Dar Michael nu a vrut o casă nouă. El prefera case mai vechi, cu „personalitate”. Acum șase ani, când ne-am mutat în această casă în stil victorian Queen Anne, eram proaspăt căsătoriți, cu mai multă energie decât bani. Ne-am petrecut weekendurile vopsind și ciocănind, scoțând covoare vechi și cârpind găuri în gips-carton. Cam trei luni a fost distractiv. Apoi a devenit obositor. Chiar un adevărat conflict. Noi împotriva unei case care părea hotărâtă să rămână într-o stare de degradare, indiferent cât de mult încercam să o modernizăm. Înlocuiam o țevă de apă spartă, se strica boilerul. Am modernizat aparatele vechi din bucătărie, am găsit mucegai toxic în subsol. A fost un carusel nesfârșit de reparații și înlocuiri care ne-au secătuit finanțele și răbdarea. Michael plănuise să înlocuiască anul acesta acoperișul prin care se scurge apa. Uneori mă întreb ce va rămâne pe lista mea de lucruri de făcut când voi muri. Dar încerc să mă gândesc la altceva, pentru că sunt deja suficient de tristă.

Aduc două găleți de plastic din garaj și le pun pe jos în bucătărie, exact sub găurile din tavan pe unde se scurge apă,

apoi iau mopul. Durează aproape o oră să scot toată apa și să se usuce podeaua. Tocmai când termin, aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Mă uit la ceasul de pe cuptorul cu microunde.

Ora zece. Exact la timp.

Fiona, menajera, intră în bucătărie. Se uită la mine, scapă pungile de plastic cu produse de curățenie pe care le ținea în mână și scoate un țipăt sfâșietor. Ca dovadă cât de epuizată sunt, nici măcar nu tresar la țipătul ei.

— Chiar atât de rău arăt? Amintește-mi să mă machiez un pic, înainte să vii data viitoare.

Răsuflând greu și albită la față, își sprijină un braț de cadrul ușii și își face semnul crucii.

— Hristoase! M-ai speriat de-a dreptul!

Mă încrunt la ea.

— La cine te așteptai? La Moș Crăciun?

Spre deosebire de aspectul Fionei, râsul ei este firav și stins. De origine scoțiană, Fiona este plinuță și atrăgătoare, cu ochi albaștri strălucitori, obraji rozalii și picioare robuste. Măinile ei sunt roșii și aspre de la anii în care a făcut curățenie în case. Deși e trecută de 60 de ani, are energia unei femei de jumătate din vârsta ei. Faptul că mă ajută să întrețin casa este un lux costisitor, dar cu două etaje, peste cinci mii de metri pătrați și ceea ce par a fi un milion de colțuri și crăpături în care se adună praful, casa are nevoie constant de curățenie.

Dă din cap, făcându-și vânt cu mâna.

— Ooo! Mi-ai făcut să galopeze bătrâna inimă, scumpo! chicotește ea. A trecut ceva timp.

Apoi devine serioasă și se uită atent la mine, scrutându-mă ca și cum nu m-ar fi văzut de o sută de ani.

— Cum ești, Kayla?

Îmi feresc privirea. Nu pot s-o mint uitându-mă direct în ochii aceia albaștri pătrunzători.

— Sunt bine. Încerc doar să mă țin ocupată.

Ezită, ca și cum nu ar fi sigură ce să spună. Apoi expiră puternic și face un gest neputincios spre fereastră și priveliștea mohorâtă peste Puget Sound.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat! Am citit în ziar. Un șoc atât de mare! Pot să fac ceva?

— Nu, dar îți mulțumesc.

Îmi dreg vocea.

Nu plânge. Nu plânge. Adună-te.

— Deci nu te deranja cu bucătăria astăzi, evident. Voi găsi pe cineva care să vină să se uite la acoperiș, dar între timp nu are rost să faci curat aici, dacă tot se va uda din nou. Nu e nevoie de curățenie în biroul meu săptămâna asta și nici...

Înghit nodul din gât.

— Și nici în biroul lui Michael. Cred că mi-ar plăcea să-l las așa cum este, pentru o vreme.

— Înțeleg, zice ea cu blândețe. Deci rămâi în casă?

— Da. Voi fi aici toată ziua.

— Nu, am vrut să spun: vei rămâne în casa asta?

E ceva ciudat în tonul ei, un substrat pe care nu-l înțeleg, dar apoi mă prind. Își face griji pentru siguranța jobului ei.

— Oh, n-am cum să vând acum. Este prea devreme să iau o decizie atât de importantă. Poate peste un an sau doi, când lucrurile se vor așeza. Nu știu. Sincer, le iau pe rând.

Încuviințează din cap. Rămânem o clipă într-o tăcere ciudată, până când ea arată peste umăr.

— Mă voi apuca de treabă acum.

— Bine. Mulțumesc.

Ridică pungile de unde le-a scăpat pe podea, apoi dă să iasă. Dar se întoarce brusc și zice:

— Mă voi ruga pentru tine, scumpo.

Nu-i mai spun, ca să nu-și irosească energia. Știu că sunt o cauză pierdută, că nicio rugăciune din Univers nu mă poate ajuta, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu nepoliticoasă. Pur și simplu, îmi mușc buza, aprob dând din cap și îmi înghit

lacrimile. Iese, iar privirea mea se oprește asupra plicului de pe masă. Nu pot să spun ce mă îndeamnă să fac, dar, înainte să-mi dau seama, mă așez să scriu un răspuns. Îl mâzgălesc pe spatele scrisorii pe care mi-a trimis-o Dante.

Ce să aștepti?

O trimit prin poștă, înainte să-mi pierd curajul. Durează o săptămână până primesc un răspuns și e chiar mai scurt decât al meu. De fapt, sunt doar două cuvinte.

Pe tine.

În colțul din dreapta jos al hârtiei e o pată de ceva uscat, ruginiu, care pare a fi o urmă de sânge.

Pun scrisoarea pe fundul sertarului cu lenjerie intimă și o las acolo, hotărâtă să uit de ea. Dacă mai primesc vreuna, s-ar putea să-l sun pe simpaticul detectiv care m-a interogat după accident și să văd ce părere are. Poate că îl voi ruga să se intereseze de acest personaj Dante, să vadă ce poate afla. Între timp, am alte lucruri de care să-mi fac griji. În afară de noua scurgere de apă prin acoperiș, casa a decis că are și probleme electrice. Candelabrul din sufragerie pâlpâie. Aud pocnituri și trosnituri când apăs întrerupătorul din dormitorul principal. Din când în când, soneria de la ușă sună singură, din senin. Am încercat să contactez trei persoane care repară acoperișuri, dar nimeni nu m-a sunat înapoi. Așa că acum aștept un meșter, un tip pe nume Ed. Am dat peste cartea lui de vizită pe fundul sertarului cu vechituri din bucătărie, când căutam un pix. Nu știu de ce, dar mă aștept la un bărbat mai în vârstă, cu chelie și burtă, și cu o centură cu scule în jurul șoldurilor. În schimb, când deschid ușa de la intrare, văd un tânăr zâmbitor, zvelt, cu părul lung și șaten ținut departe de față, cu o bentiță de piele împletită. Poartă un tricou cu John Lennon, blugi evazați decolorați și sandale, iar într-o mână ține o cutie din metal ruginit, pentru scule.

Miroase a „iarbă”.

— Salut. Tu ești Kayla?

— Eu sunt.

Îmi întinde mâna, zâmbind.

— Eu sunt Eddie.

Îi întorc zâmbetul și ne strângem mâinile. Pare drăguț și inofensiv, două lucruri pe care le apreciez la orice bărbat pe care îl las să intre în casa mea cât timp sunt singură aici.

— Intră. O să-ți arăt casa.

Mă urmează în bucătărie, comentând despre frumusețea casei.

— Mișto, dar se năruie pe zi ce trece.

Fac un gest spre cele două inele maro de pe tavanul bucătăriei.

— Da, casele astea vechi au nevoie de multă îngrijire și delicatețe.

Își întinde gâtul ca să se uite la pete.

— Mai ales cu umiditatea de aici. Ai probleme cu mucegaiul?

— Am avut. Am rezolvat asta acum câțiva ani. Acum am probleme cu acoperișul, prin care se scurge apa, și cu instalația electrică.

Îi spun în mare ce s-a întâmplat cu luminile și cu soneria.

— În plus, simt un miros de ars când dau drumul la uscător. Iar televizorul se oprește uneori singur. Oh, și câteva becuri au explodat recent.

Un curent de aer rece îmi ridică brusc părul de pe brațe și de pe ceafă și îmi trimite furnicături pe șira spinării. Tremurând, îmi frec mâinile peste pielea ca de găină de pe brațe. Ar trebui să-l rog să se uite și la burlanele de la geamuri, dacă tot e aici. Dar să le luăm pe rând.

— Hai să-ți arăt unde este panoul electric.

Eddie mă urmează până în camera de serviciu din spatele casei, lângă garaj. Mașina de spălat și uscătorul sunt acolo, împreună cu dulapurile în care sunt o grămadă de articole de uz

LBRIS

We know
books

casnic. Punându-și cutia cu scule pe podea, Eddie deschide ușa metalică a panoului electric și trece în revistă întrerupătoarele dintr-o privire rapidă.

— O să verific mai întâi tensiunea, să văd dacă întrerupătorul funcționează la capacitatea potrivită. Apoi o să mă uit la cabluri. S-ar putea să fie deteriorate de apă sau îndoite și să provoace probleme. Și o să verific și toate prizele, să mă asigur că nu sunt compromise. Unde este contorul?

— Chiar în fața ușii de la garaj.

Încuviințează din cap.

— Bun. O să mă uit și la el. Ar trebui să-mi ia o oră sau cam așa ceva să le verific pe toate, apoi îți voi da o estimare pentru reparații. E bine?

— E perfect, mulțumesc. Ca să ajungi în pod, accesul se face pe la etajul doi, prin garderoba din dormitorul principal. Scara este în garaj.

— Super.

— Strigă-mă, dacă ai nevoie de mine. Voi fi prin preajmă.

— Așa voi face.

Îl las să-și facă treaba și mă îndrept spre biroul meu. Reușesc să lucrez o vreme, înainte să înceapă durerea de cap. Simt o pulsație surdă în zona tâmpelor și o presiune în spatele ochilor atât de puternică, încât îi face să lăcrimeze. Mă întind pe canapeaua mică, cu jaluzelele trase și luminile stinse, până când Eddie apare în ușa ținând cutia de scule în mână.

— Oh, îmi pare rău. N-am știut că dormi. Voiam doar să verific prizele de aici.

Dezorientată, mă ridic în picioare.

— Nu dormeam. Doar îmi odihneam ochii. Am o durere de cap îngrozitoare.

El dă din cap în semn de compasiune.

— Am suferit și eu de niște migrene îngrozitoare.

Am suferit, la timpul trecut. Simt un fior ciudat de speranță.

— Ai găsit ceva care să te ajute cu ele? Nimic din ceea ce iau nu mă ajută.

— O să râzi. Te deranjează dacă aprind lumina?

— Aprinde-o. Și nu voi râde, promit. Sunt prea disperată.

Când Eddie apasă pe întrerupător și lumina inundă camera, tresar. Încerc să mă ridic, dar descopăr că sunt prea amețită. Așa că mă cufund înapoi în canapea, închid ochii și îmi ciupesc ușor podul nasului.

Când am mâncat ultima dată? Nu-mi amintesc.

Eddie se plimbă prin încăpere, căutând prize. E atât de slab, încât pașii lui sunt tăcuți pe podea. Am văzut pisici care făceau mai mult zgomot.

— După ce am început să merg la un terapeut, durerile de cap au dispărut. Puf! Pur și simplu, au dispărut. S-a dovedit că aveam o mulțime de emoții reprimite.

Deschid ochii și îl văd ghemuit sub biroul meu, ținând în mână un mic aparat de măsurare a curentului electric. Îl bagă în priză, așteaptă o clipă în timp ce citește ce îi arată, apoi se ridică și se mută la următoarea priză, unde repetă procesul.

— Boală psihosomatică, așa îi zic ei. Creierul tău te îmbolnăvește la propriu. Stresul este *foarte* toxic. Tare, nu?

— Tare, sunt eu de acord, întrebându-mă dacă locuiește într-o comunitate mai mare sau singur, izolat undeva.

Sunt peste tot în Washington și în zona Seattle grupuri care trăiesc în comun, înființate în anii '60, iubire liberă, împart locuința și resursele și evită lucrurile moderne, cum ar fi telefoanele mobile și alimentele modificate genetic. Sunt mult prea retrasă pentru a trăi în spații atât de intime cu oameni cu care nu fac sex, dar nu judec alegerile de viață ale nimănui. Se ridică în picioare și se întoarce să mă privească.

— Îți pot da numele doctorului meu, dacă vrei. Doar dacă nu cumva ești sigură că nu stresul e problema la tine.

— Pierderea soțului se consideră stres?

Nu știu de ce am spus asta. Sau de ce am spus-o în modul acesta înțepător. În mod normal, nu vorbesc deschis despre ce simt și nu sunt sarcastică așa cum era Michael. El aborda